

Hymn o świętym Majolu

św. Odylon

Utwór przedstawia św. Majola jako dobrego ojca wspólnoty monastycznej w Cluny, troskliwie zajmującego się wychowaniem i dobrem swoich duchowych synów za ziemskiego życia, a po wejściu do Królestwa – nadal roztaczającego nad nimi swoją opiekę. Całość hymnu przepelniona jest atmosferą niemal dziecięcej ufności, a prosty akt zawierzenia znajduje w nim odbicie w równie prostej formie literackiej. Pod względem stylu poetyckiego utwór ten stanowi jak gdyby list napisany przez synów do ojca, a następnie wysłany do nieba. ■

Hymnus

Maiore, consors prócerum
Regum Regi placéntium,
Inter cæléstes áulicos
Divinitátis cóncios.

Honóris privilégio,
Cœtu iunctus monástico;
Sed et choris angélicis
Frúeris aula lúminis.

Unde, pater, nos réspice
Pressos peccáti póndere:
Depóne gravem sárcinam,
Léviga consciéntiam.

His fásibus depósis,
Mortis solútos vínculis,
Iunge nos tuos sérvulos
Mónachis præstantíssimis.

Cum quibus nos perpetua
Possideámus gáudia,
Christi favénte grátia,
Per infiníta saécula.
Amen.

Hymn

Tyś jednym z ojców, Majolu,
tak miłych Królowi królów,
niebiańskie przekraczasz progi,
wysłuchujesz się w Boskie wyroki.

Wielkie to błogosławieństwo,
żeś w mniszą wstąpił społeczność,
lecz większe, gdy z aniołami
świętym się blaskiem karmisz.

Teraz więc wejrzyj, nasz ojcze,
bo twardy grzech nas przytłacza,
zdejmij ten ciężar, błagamy,
a wolni w sercach będziemy.

Odetnij brzemień nielekkie,
od śmierci stańmy daleko,
byśmy wśród świętych mieszkali,
których imiona jaśniały.

Prosimy, by w naszych sercach
 duchowa radość nie więdła,
obyśmy w Panu prawdziwe
i wieczne zdobyli życie.
Amen.